

holde sig til det nylig citerede Afsnit i § 2, hvori det hedder: „for hvilke Isbryderhjulpe erfaringsmæssigt skønnes ufornoden“. De 3 Havne, jeg nys har nævnt, har — det er en aldeles utvivlsom Erfaring — i den sidste Menneskealder saa at sige ikke været islukkede; man har aldeles ikke haft Trang til Isbrydermateriel. Hvad dette skyldes, om det er Strømforholdene m. v. eller den stadige Trafik eller maaske den Omstændighed, at Statsbanerne undertiden sender en Isbryder dertil, der har været det afgørende, kan der disputeres om. Jeg vilde dog finde det meget forkasteligt, om man nu gik bort fra det, der har været *status quo*, det, vi har nu, og kom ind paa at hævde, at de Havne kun har været isfri, fordi der var den store Trafik af Statsbanemateriel.

Udtrykket: „for hvilke Isbryderhjulpe erfaringsmæssigt skønnes ufornoden“ maa, synes jeg, tages bogstaveligt. Der er dog her Rum for Fortolkning, og jeg vilde finde det ganske naturligt, om vi ved et Samarbejde mellem Udvalg og Minister søgte at finde nogle Linier, der er mere klare og mere udtømmende end den Bestemmelse, der staar i § 2. Det er utvivlsomt et Spørgsmaal, der vil kunne sætte Sindene i Bevægelse rundt om i de interesserede Havne. Som allerede antydet er det ret naturligt, at de Havne, der ikke har Brug for Isbryderhjulpe og ikke ønsker en saadan, heller ikke ønsker at være med til at betale nogen Del af de 120 000 Kr.; men hvis disse Havne bliver fri, kommer de øvrige Havne til at betale en Del mere, og jeg formoder, at der vilde kunne opstaa Bevægelse i den Anledning. Jeg tror, at alle Parter vil være bedst tjent med, om man ud fra det gamle Ord: Forord bryder ingen Trætte, søger at fastlægge klare Linier for den omtalte Nedsættelse af eller Fritagelse for Afgiften. Allerede af den Grund vil jeg finde det rimeligt, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, og jeg skal paa et senere Tidspunkt tillade mig at stille Forslag derom; men i alle Tilfælde er mit Parti rede til en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

H. P. Jensen: Som allerede nævnt var Vinteren i 1923—24 af den Karakter, at den nok skulde sætte Sindene i Bevægelse og give Anledning til Spekulationer om, hvorledes man skulde klare sig i Gen-

tagelsestilfælde. Et Held var det, vi havde faaet Isbryderen „Isbjørn“. Havde vi ikke haft den, vilde Forholdene f. Eks. nede ved Masnedøoverfarten have været af en ligefrem katastrofal Karakter, det var galt nok i Forvejen. „Isbjørn“ har jo vist sig, som ogsaa nævnt af den ærede sidste Taler, fuldt ud at svare til Forventningerne. Man har da ogsaa overalt højt og lydeligt rost „Isbjørn“ og dens Mænd, baade dem, der stod for Styret, og dem, der ellers hjalp til om Bord, de har gjort deres Pligt til det yderste. Der var kun een Fejl, havde jeg nær sagt, ved „Isbjørn“, og det var den, at den ikke kunde være flere Steder paa een Gang. Alle Vegne søgte man at faa den til Hjælp, Ministeriet blev ringet op fra forskellige Havne. Forholdet er jo dette, at de fleste af vore Havnebyer ligger ikke ved aabent Vand som f. Eks. Korsør, der er blevet nævnt, men derimod inde i Fjorde og Sunde. Disse fryser til, og det er en uløselig Opgave for den enkelte Havn at holde et saadant Farvand aabent. Og det er jo det høje Tings Medlemmer bekendt, hvad det betyder for Havnebyer, naar Havnen lukkes. Det betyder store Forviklinger paa en Mængde Omraader, og ikke mindst forøger det Arbejdsløsheden, hvilket igen betyder Brødløshed. Man kan derfor forstaa, hvad det betyder for disse Byer, at Havnen holdes aaben, saa Skibene kan komme ind at losse og lade. Der var ingen Fortrydelse over „Isbjørn“s Arbejde, men kun over, at den arbejdede andre Steder og ikke kom netop paa det Sted, hvor man selv ønskede, den skulde komme. Vi Mennesker er jo Egoister, og man syntes hver paa sit Sted, det var mest nødvendigt, at Isbryderen kom derhen, medens man ikke kunde indse Nødvendigheden af, at den kom et andet Sted hen. Men i alt Fald blev der allerede i Maj 1924 af Provinshandelskammeret fremsat Ønske om Bygning af en Isbryder til, og den Erfaring, man havde gjort med den store Isbryder: at den vanskeligt kunde gaa ind i de Vande, hvor der ikke var tilstrækkelig Dybde, maatte der naturligvis tages Hensyn til. I Erhvervsministeriet tog man da Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse for om muligt at fremskaffe en Isbryder til.

Den Isbryder, som der her er stillet Forslag om at anskaffe, vil med sit Dyb-